Príhovor spolubratom kňazom na rekolekciách v mesiaci november 2026

Drahí bratia kňazi, som rád, že sa môžeme opäť stretnúť. Ďakujem vám za službu v našich farnostiach. Za všetko, čo je viditeľné, aj za to, o čom vie iba Pán: za trpezlivý rozhovor, starostlivo pripravenú homíliu, za chvíle, keď napriek vlastnej únave prijmete ďalšieho človeka. Viem, že niekedy sa vraciame domov s radosťou, inokedy s otázkou, či naša námaha prináša ovocie. Práve preto vám dnes odovzdávam pracovný preklad dokumentu Dikastéria pre náuku viery Venite ad me – Poďte ku mne. Sú to úvahy o odovzdávaní viery v období epochálnej zmeny. Ten názov si všimnime: Ježiš pozýva k sebe unavených a preťažených. Medzi nimi sme aj my. Skôr než začneme premýšľať, ako osloviť našich farníkov, môžeme prijať jeho pozvanie osobne. Naša služba potrebuje stále čerpať zo vzťahu s ním.

Viem, koľko textov dostávame a ako ľahko ďalší dokument zostane na stole. Tento vám však dávam s nádejou, že v ňom spoznáte svoje vlastné otázky: Ako osloviť rodičov, ktorí privedú dieťa na prípravu, ale sami vieru nežijú? Ako hovoriť s mladými, ktorí nerozumejú nášmu jazyku? Ako sprevádzať človeka, ktorý sa po rokoch objaví na fare? Dokument má podobu úvah, otvára priestor na rozlišovanie a prináša aj svedectvá konkrétnych ľudí. Chcem z neho vyzdvihnúť tri podnety.

Prvý: pomáhajme ľuďom objaviť, komu môžu uveriť. Dokument sústreďuje pozornosť na osobné prijatie viery, ktoré je základom ďalšieho poznávania kresťanského učenia. Práve tu vidím jeho naliehavý podnet pre nás. Roky sme mohli počítať s tým, že dieťa dostáva prvú skúsenosť viery doma a my ju ďalej rozvíjame. Dnes to už v mnohých prípadoch neplatí. Aj pokrstený dospelý môže potrebovať objaviť, že Boh má záujem o jeho život a že Ježiš Kristus sa môže stať jeho oporou. Preto dokument vracia do stredu kerygmu: Ježiš Kristus ťa miluje, dal za teba svoj život, vstal z mŕtvych a dnes ti ponúka svoju blízkosť a spásu. Túto zvesť potrebujeme počuť opakovane aj my. Z nej vyrastá obrátenie, túžba modliť sa i ochota meniť život. Pri príprave homílie sa preto môžeme pýtať: Pomôžu moje slová človeku dôverovať Kristovi? Nájde v nich svetlo pre svoje manželstvo, prácu, obavy či zlyhania? Bude rozumieť, prečo je evanjelium dobrou správou aj preňho? Ježiš hovoril o semene, chlebe, rodine, práci a stratených veciach. Poznal život svojich poslucháčov. Aj naše ohlasovanie získava silu, keď Božie slovo stretne konkrétny ľudský príbeh. To od nás vyžaduje modlitbu nad Písmom aj pozorné počúvanie ľudí.

Druhý: otvorme cestu viery aj dospelým. Veľa síl venujeme deťom a mladým. Dokument však pripomína, že odovzdávanie viery ďalšej generácii prechádza cez evanjelizáciu dospelých. Rodič môže odovzdať živú vieru vtedy, keď ju sám začína osobne žiť. Pri príprave detí na sviatosti preto potrebujeme myslieť aj na cestu ich rodičov.

Možno sa dá začať jednoduchým stretnutím, na ktorom dostanú priestor povedať, čo prežívajú, čomu veria a s čím zápasia. Niektorí sa hanbia priznať, že sa nevedia modliť. Iní si nesú zranenie alebo otázku, ktorú sa doteraz báli vysloviť. Naša trpezlivosť môže vytvoriť priestor, v ktorom sa odvážia opäť hľadať Boha. Dokument osobitne upozorňuje na krsty, sobáše a pohreby. Práve vtedy sa stretávame aj s ľuďmi, ktorí inokedy do kostola neprichádzajú. Sú to vzácne chvíle. Spôsob prijatia na fare, tón nášho hlasu, ochota počúvať a vhodne zvolené slovo môžu otvoriť cestu k ďalšiemu stretnutiu. Za žiadosťou o sviatosť je človek so svojím príbehom. Skúsme sa pri ňom zastaviť a rozpoznať, kde už v jeho živote pôsobí Božia milosť.

Tretí: budujme farnosť, v ktorej sa dá zakúsiť blízkosť. Dokument hovorí o sile priateľstva, pohostinnosti, krásy liturgie a služby chudobným. Viera rastie uprostred vzťahov. Človeku pomáha skúsenosť, že niekam patrí, že si niekto všimne jeho neprítomnosť, že má komu povedať svoju bolesť. Toto sa týka aj našich kňazských vzťahov. Aj my potrebujeme bratov, pri ktorých môžeme hovoriť otvorene a načerpať odvahu. Veľmi konkrétnym podnetom dokumentu sú pravidelné

stretnutia nad Božím slovom. Malá skupina, otvorené evanjelium, spoločná modlitba a úprimné zdieľanie môžu postupne premieňať život farnosti. Pozývajme do tejto služby laikov, rozpoznávajme ich dary a sprevádzajme ich. Cez rodiny, priateľstvá a pracovné vzťahy sa evanjelium dostáva aj tam, kam sa my osobne nedostaneme.

Bratia kňazi, pozývam vás tento dokument čítať s tvárami vašich farníkov pred očami. Pokojne začnite záverečnými svedectvami. Nájdete v nich príbehy ľudí, ktorí objavili alebo znovu našli Krista. Potom si pri čítaní označte jednu myšlienku, ktorá vás osloví, a jeden krok, ktorý by sme mohli uskutočniť. Rád si pri našich stretnutiach vypočujem, čo vo vás tento text otvoril.

Ježišovo „Poďte ku mne“ zostáva živé aj dnes. Našou službou môže zaznieť človeku, ktorý ho práve potrebuje počuť. Ďakujem vám, že mu prepožičiavate svoj hlas, čas a srdce. Modlím sa za vás a prosím, modlite sa aj za mňa.